

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kummer Ákos (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Szöllősi László (címe) ügyvéd által képviselt I.r(I.rendű alperes neve, címe) I. rendű és (II.rendű alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2013. február 8. napján kelt 27.P.20.288/2012/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és kötelezi az I-II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül a felperestől magánlevél formájában kérjenek elnézést a megállapított jogsértésért, valamint fizessenek meg a felperesnek személyenként 50.000 - 50.000 (Ötvenezer-ötvenezer) forint nem vagyoni kártérítést, és ennek a 2011. szeptember 13. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi a felperest, és az I-II. rendű alpereseket, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessenek meg személyenként 32.000 (Harminckettőezer) forint fellebbezési illetéket.

Ezt meghaladóan a fellebbezéssel felmerült költségeiket a peres felek maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I-II. rendű alperesek megsértették a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait azáltal, hogy ... 2011. szeptember 12. napján megtartott ülésén az I. rendű alperes valótlanul állította személyére vonatkozóan azt, hogy

- amikor egy a polgármesteri hivatalnál betöltendő álláshelyre kiírt pályázatról érdeklődtek telefonon, a telefonon érdeklődő személynek azt mondta, hogy ilyen betöltendő munkakör nem lesz a hivatalban,
 - a polgármesteri hivatal dolgozói közül nem tanúsított mindenkivel szemben egyenlő bánásmódot, mert voltak kedvencek és nem kedvencek a számára,
 - körülbástyázza magát spiclikkel, besúgókkal,
- a II. rendű alperes pedig valótlanul híresztelte személyét érintően, hogy
- jegyzőként az ... sértő kifejezéseket engedett magának, ócsárolta az ...,
 - jegyzőként olyan kijelentést tett az ... lakosokról, hogy „taknyos orrúak, meg akarják váltani a világot”.

Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértésektől, kötelezésüket elégtétel adásaként arra, hogy az általuk elkövetett jogsértés miatti sajnálkozásukat magánlevélben fejezzék ki, valamint kötelezésüket nem vagyoni kártérítés megfizetésére, az I. rendű alperest 500.000 forint, míg a II. rendű alperest 400.000 forint összegben, annak a 2011. szeptember 13. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamataival együtt.

Álláspontja szerint a kereset tárgyává tett kijelentések minden valóságalapot nélkülöző, súlyosan sértő tényállítások. Az elhangzott kijelentések nem csak a jóhírnevét sértik, hanem megkérdőjelezik a polgármesteri hivatal jegyzőjeként betöltött feladatkörének ellátására vonatkozó alkalmasságát is. A rendkívül sértő állítások az egész képviselő-testület plénuma előtt hangzottak el. A személyét, mint hivatalban lévő jegyzőt érintő, alperesek által megfogalmazott vádak alkalmasak a vele szemben meglévő bizalom megrendítésére, a más emberekben róla kialakult kép negatív irányba történő befolyásolására. A sérelem alapján bekövetkezett hátrányokat köztudomású tényként kérte valóságnak elfogadni, mindemellett a személyét - az alperesi megnyilatkozások következtében - ért sérelemként jelölte meg azt, hogy az alperesek által közöltek a polgármesteri hivatal minden dolgozójának tudomására jutottak, az alaptalan rágalom megviselték. Zaklatott idegállapotba került, nyugtatókat kellett szednie, a továbbiakban nem tudott megfelelő légkörben dolgozni a hivatalban. Mindez oda vezetett, hogy 2011. október 26-án áthelyezését kellett kérnie jegyzői tisztségéből, azóta a ...nál dolgozik jogi és szervezési ügyintézőként, ez a munkakör egyértelmű visszalépés számára mind szakmailag, mind anyagilag. Az elhangzott vádak következtében hosszasan magyarázkodásra kényszerült, ennek következtében kellemetlenül érezte magát, a kialakult helyzet kifejezetten megalázó volt számára.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint a felperes által sérelmezett kijelentések a véleménynyilvánítás kategóriájába tartoznak, a felperes mint közéleti szereplő a vele szemben megnyilvánuló kritikát nagyobb mértékben köteles eltűrni. Hivatkoztak tovább arra, hogy kijelentéseik a valóságnak megfelelnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát megsértette az I. rendű alperes az ... Képviselő-testületének 2011. szeptember 12. napján tartott ülésén tett alábbi kijelentésekkel:

- a pénzügyi álláshelyről érdeklődőnek azt mondta, hogy ilyen betöltendő munkakör nem lesz a hivatalban, mert azt házon belül fogják megoldani;
- a polgármesteri hivatal dolgozói között vannak kedvencek és nem kedvencek a számára;

- körülbástyázza magát spiclikkel, besúgókkal;

II. rendű alperes pedig ugyanezen alkalommal tett azon kijelentésével, miszerint az ... sértő kifejezéseket használ, őket ócsárolja, rájuk nézve olyan megjegyzéseket tesz, hogy taknyos orrúak, akik meg akarják váltani a világot.

Az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 50.000 forint perköltséget.

A le nem rótt illetékről úgy rendelkezett, hogy a felperes 18.000 forint, az alperesek pedig egyetemlegesen 36.000 forint kereseti illetéket kötelesek megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra.

Ítéletének indokolásában hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában, 78. § (1)-(2) bekezdésében, az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolásában foglaltakra.

Kifejtette, hogy az alpereseknek, akik egy önkormányzati képviselő-testület tagjaként befolyással bírnak az adott közösség mindennapjaira, nyilatkozataik megtétele során kellő gondosságot kell tanúsítaniuk, ennek keretében pedig ellenőrizniük kell azt, hogy a kijelentésük alapjául szolgáló tény valós vagy valótlan.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű alperes azon kijelentése, miszerint egy pályázót arról tájékoztatott a felperes, hogy nincs betölthető álláshely, kifejezett tényállítás, amely ... tanúvallomásából következően valótlan.

A meghallgatott további tanúk vallomása alapján tényként állapította meg azt, hogy 2011. évre az ...nál a személyi ellentétek kiéleződtek. A pénzügyi szakterületen dolgozók a felperes intézkedéseit gyanakvással fogadták. A polgármester és a felperes között feszültség, ellentét alakult ki. ..., ..., ... tanúk vallomása alátámasztotta a feszült légkör meglétét. A tanúk azonban csak általánosságokat tudtak megfogalmazni azon I. rendű alperesi utalás tekintetében, hogy a felperesnek vannak olyan beosztottjai, akik többet megengedhetnek maguknak, míg mások kevesebbet. Konkrétumot mindössze ... pénztárossal összefüggésben említettek. ... tanúvallomásában mindössze teljesen szubjektív, apró-cseprő dolgokra hivatkozott, ... tanúvallomását pedig az elsőfokú bíróság nem értékelte, tekintettel arra, hogy a tanú kifejezetten ellenséges hangot ütött meg a felperessel szemben. Az egyező tanúvallomások alapján nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy a felperes munkáltatói jogainak gyakorlása során bármelyik beosztottjával részrehajlóan bánt volna. ... tekintetében sem lehetett pozitív diszkriminációt megállapítani.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az I. rendű alperes által tett, a felperes által sérelmezett kijelentések valótlanok voltak, illetőleg az I. rendű alperes azok valóságtartalmát bizonyítani nem tudta.

A II. rendű alperes vonatkozásában ugyancsak rámutatott arra, hogy képviselőként kellő körültekintéssel kellett volna nyilatkoznia egy olyan testületi ülésen, amely a felperes feletti munkáltatói jogokat hivatott gyakorolni. A II. rendű alperesnek véleménye megfogalmazásakor nagyobb körültekintéssel kellett volna eljárnia, figyelemmel arra is, hogy nem tudta megjelölni azt sem, hogy az általa említetteket kitől hallotta. Mindemellett rámutatott arra is ... tanúvallomására utalással, hogy a felelős beosztásban dolgozó felperesnek családi körben is tartózkodnia kell a negatív tartalmú véleménynyilvánítástól.

Ezt követően vizsgálta, hogy a valótlannak bizonyult I-II. rendű alperesi kijelentések sértőek-e a felperesre nézve. E körben a felperes álláspontját és érvelését osztva megállapította, hogy az I. rendű alperes által megtett azon kijelentés, miszerint a felperes spicikkel, besúgókkal veszi körül magát, megfogalmazásában is sértő. A szavak általánosan elfogadott jelentésére figyelemmel az elhangzott kijelentések következtében a hallgatók tisztességtelen eljárásra asszociálnak, az elhangzott szavaknak történelmileg is pejoratív tartalma van.

A személyiségi jogsértés megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor, míg a b) pont értelmében az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől. Nem látott lehetőséget a c) pont alapján az elégtételadásra irányuló kereset teljesítésére, hivatkozva arra, hogy a felperes számára megfelelő elégtétel a jogsértés tényének bírósági ítéletben való rögzítése. A sajnálkozás kifejezése a kötelezettek részéről egy érzelmi odafordulást is igényel, amely nyilvánvalóan nincs meg az alperesi oldalon.

A nem vagyoni kártérítés iránti kérelem körében a Ptk. 81. § (1) bekezdés e) pontjára és a Ptk. 339. §, valamint a 355. § szabályaira hivatkozott. Kétségtelen tényként állapította meg, hogy a felperest az elhangzottak rosszul érintették, házastársa igazolta, hogy sokáig sírt, hosszabb ideig ideges volt, nyugtatókat kellett szednie. Ezt támasztotta alá a becsatolt ambuláns kezelőlap is, amely szerint a felperes azon okból jelent meg az ideggyógyászaton, hogy munkahelyi problémái felerősödtek. Ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperest munkahelyének megváltoztatására önmagában ezek a kijelentések nem kényszerítették. Nem az elhangzottakkal állt konkrét összefüggésben azon elhatározása, hogy közszolgálati viszonyát megszünteti. Személyes előadásából kitűnően ehhez hozzájárultak a 2011. év folyamán történtek, az, hogy a képviselő-testület egy ízben már hozott olyan döntést, amellyel a közszolgálati jogviszonyát megszüntette, így a munkahelyváltozás és az ezzel kapcsolatosan felperest ért hátrányok között ok-okozati összefüggést nem talált megállapíthatónak. A képviselő-testületi tagok tanúkénti meghallgatásából arra a következtetésre jutott, hogy a felperes személyének negatív megítélését nem az alperesi nyilatkozatok váltották ki, miután a képviselő-testületi tagoknak már korábban sem volt felhőtlen a viszonyuk a felperessel szemben, sőt többekkel kifejezetten ellenséges kapcsolatban állt. A zárt ülésről készült jegyzőkönyvet harmadik személyek nem olvassák, azt pedig nem lehetett megállapítani, hogy annak tartalma milyen okból vált ismertté a hivatal dolgozói előtt. Az alperesek így a szélesebb körű tudomásszerzésért felelőssé nem tehetők. Mindezek alapján nem vagyoni kártérítés

megállapítására nem látott lehetőséget.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat részbeni megváltoztatásával kérte az alperesek kötelezését elégtételadásként arra, hogy az általuk elkövetett személyiségi jogsértés miatt sajnálkozásukat magánlevél formájában fejezzék ki, továbbá kérte kötelezésüket nem vagyoni kártérítés megfizetésére, az I. rendű alperest 500.000 forint, a II. rendű alperest 400.000 forint összegben, az összegek után 2011. szeptember 13. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatokkal, 15 napos határidővel.

Hivatkozott arra, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás olyan objektív jogkövetkezmény, amelyről jogsértés megállapítása esetén szükséges rendelkezni, ha az erre vonatkozó igény előterjesztésre kerül. Ekként az elsőfokú bíróság a vonatkozó igényét jogszerűen nem utasíthatta volna el, mérlegelési lehetősége csak az elégtételadás módja tekintetében áll fenn.

Álláspontja szerint helytelen megállapításokat tartalmaz az első fokú ítélet, amikor nem találta bizonyítottnak a rendelkezésre álló peradatok alapján azt, hogy az alperesek által elkövetett jogsértés miatt nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható hátrány érte. Maga az első fokú határozat is több olyan megállapítást tartalmaz, amelyekből egyértelműen kitűnik, hogy az alperesek jogsértése miatt immateriális hátrányok érték, így az, hogy az elhangzottak okán sokáig sírt, idegessége miatt nyugtatók szedésére szorult, orvosi ellátást kellett igénybe vennie. Nem lehet kétséges, hogy az egészségi állapotában bekövetkező romlás olyan körülmény, ami életminőségét hátrányosan érinti. Nem vitatta, hogy nem önmagukban a perbeli kijelentések készítették arra, hogy megváltoztassa a munkahelyét, de az sem vitatható, hogy ezek igen jelentős szerepet játszottak döntésében, így ha nem is kizárólagosan, de fennáll az ok-okozati összefüggés. A 2011. májusi eseményeket követően úgy tűnt, hogy rendeződik munkahelyén a helyzet, nem számított arra, hogy a későbbiekben súlyos jogsértéseket fognak elkövetni vele szemben a képviselő-testület tagjai. Ennek megtörténte tette egyértelművé, hogy a továbbiakban nem dolgozhat ... jegyzőként, döntő elhatározásra a szeptember 12-i közgyűlésen elhangzottak miatt jutott, az ott történtek viselték meg oly mértékben, hogy október hónapban ideggyógyászhoz kellett fordulnia. ... tanúvallomása megerősítette, hogy szeretett jegyzőként dolgozni ..., a betöltött státusz komoly szakmai kihívást jelentett számára. Ehhez képest olyan munkahelyre kellett távoznia, ahol feladatai lényegesen kevesebb kreativitást igényelnek és új munkahelye lakóhelyétől jóval távolabb van. Mindez élethelyzetének olyan hátrányos megváltozása, ami megalapozza a nem vagyoni kártérítést. Az alperesi jogsértések súlyát és következményeit nem csökkentheti az, hogy egyes képviselőkkel korábban milyen kapcsolatban volt. Ha a felette munkáltatói jogkört gyakorolni jogosult képviselő-testület tagjaiban már korábban is negatív kép alakult ki róla, azon az alperesi kijelentések még tovább rontottak. Nem lehet kérdéses,

hogyan az alperesi kijelentéseknek is ez volt a célja, a negatív megítélés is tovább rontható valótlan, személyiségi jogot sértő kijelentésekkel. Azt pedig köztudomású tényként kell elfogadni, hogy ha valakiről olyan súlyos valótlanosságokat állítanak, mint amelyeket az alperesek tettek, akkor ezen állítások hatására a sértett megítélése hátrányos irányban változik. A hátrány fokozott akkor, ha a sérelmet szenvedett fontos bizalmi tisztséget tölt be és a jogsértő kijelentések a munkáltatói jogkört gyakorló testület előtt hangzanak el. A képviselőkhöz a jegyzőről kialakult kép értelemszerűen eljut a településen élő választópolgárokhoz is, a velük kapcsolatot tartó képviselők révén. A perben feltárt bizonyítékokból nem lehet olyan következtetést levonni, miszerint nem nyert bizonyítást az, hogy olyan jellegű károsodás érte volna a jogellenes alperesi magatartással okozati összefüggésben, ami nem vagyoni kártérítésre alapot adna, ennek éppen az ellenkezőjére lehet megalapozott következtetést levonni.

Az I-II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperesi fellebbezés elutasítására irányult.

Fenntartották azon perbeli álláspontjukat, miszerint a közszereplő felperesnek a vele szemben megnyilvánuló kritikákat az átlagosnál jobban kell tűrnie, ha azok nem indokolatlanul sértőek, bántóak. E körben a szabad véleménynyilvánításhoz való jogra, mint kiemelt fontosságú alapjogra, a 30/1992. (V. 26.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatban írtakra hivatkoztak. Megítélésük szerint az a kijelentés, miszerint a felperes spicikkel, besúgókkal veszi magát körbe, vélemény. Vitatták, hogy jogsértés megállapítása esetén minden esetben szükséges lenne rendelkezni - erre irányuló kérelem esetén - az elégtételadásról. Az ítéletben rögzítettek a felperes számára már önmagában megfelelő erkölcsi elégtétellel szolgálnak, a határozat tartalma megegyezik a felperes által kért magánlevél tartalmával. Megítélésük szerint helytállóan került sor annak meghatározására, hogy a perbeli esetben a nem vagyoni kártérítés feltételei nem álltak fenn. A felperest munkahely változtatásra az alperesi kifejezések önmagában nem kényszerítették, maga a felperes is azt adta elő, hogy ebben több körülmény játszott közre. A rendelkezésre álló bizonyítékok, így a szakvéleménynek nem minősülő orvosi igazolás nem alapozták meg a nem vagyoni kártérítést, melynek felperes által kért összege eltúlzott. Vitatták, hogy céljuk felperesről kialakult kép rontása lett volna, mindössze erős bírálatot tettek személyére vonatkozóan.

A felperes fellebbezése részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetében kértnek megfelelően a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyiségi jog megsértését megállapította, e rendelkezését az alperesek fellebbezéssel nem támadták. A másodfokú bíróság - a fellebbezés tükrében - arra mutat rá, hogy az egységes bírói gyakorlatnak megfelelően abban az esetben, ha a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására sor kerül, a bíróságnak alkalmaznia kell a kért objektív

jogkövetkezményeket. Ennek mellőzésére csak indokolt esetben van lehetőség. Az első fokú ítélet nem szolgált megfelelő indokkal arra vonatkozóan, hogy milyen okból nem adott helyt a felperes elégtételadásra irányuló kereseti kérelmének. A jogsértés tényének bírósági ítéletben történő megállapítása a felperes számára megfelelő elégtételadásként nem értékelhető, a jogsértés jellegére, annak körülményeire tekintettel az alperesektől elvárható a bocsánatkérés formájában történő elégtételadás nyújtása. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján - a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott teljesítési határidő kikötése mellett - kötelezte az alpereseket arra, hogy a felperestől magánlevél formájában kérjenek elnézést a megállapított jogsértésért.

Kétségtelen, hogy a jogvita megítélésénél felmerültek olyan körülmények, amelyeket az érdemi döntés meghozatala során nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Az elsőfokú bíróság is utalt arra, hogy bár a felperes szakmai munkájával kapcsolatosan a képviselő-testület részéről kifogások nem merültek fel, azonban erős, határozott személyiségére is tekintettel közte és a hivatal egyes dolgozói, valamint néhány önkormányzati képviselő között konfliktusok alakultak ki. Peradat merült fel arra vonatkozóan is, hogy a felperes munkaviszonyát már a perbeli, 2011. szeptember 12-én megtartott testületi ülést megelőzően is meg kívánták szüntetni. Nem vitatható az sem, hogy a felperes mint ... jegyzője közszereplőnek minősül, ekként az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolásában foglaltakra is figyelemmel a tevékenységét érintően elhangzott kritikai megnyilvánulásokat fokozottabban köteles eltérni, mint az átlagpolgárok.

Az elsőfokú bíróság a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogai megsértését a határozata rendelkező részében foglaltak szerint megállapította, indokolásában pedig kifejtette azt, miszerint bizonyítást nyert az, hogy az elhangzottak következtében a felperes zaklatott idegállapotba került, nyugtatókat kellett szednie. Orvosi igazolással bizonyítottan ideggyógyász segítségét kérte munkahelyi problémáival okozati összefüggésben kialakult idegállapota miatt. Ekként a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a Ptk. 339. §-a és 355. §-a értelmében indokolt a nem vagyoni kártérítés megállapítása is. A nem vagyoni kártérítés célja a sérelmet szenvedett fél értékminőségében bekövetkezett hátrányok ellensúlyozása, így a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltak, valamint a kialakult bírói gyakorlat alapján annak vizsgálata volt szükséges, hogy a jogsértő magatartás mennyiben járt azzal a következménnyel, hogy az adott személyről kedvezőtlen értékítélet alakuljon ki, hogyan változott negatív irányban a társadalmi megítélése. Nem mellőzhető a konkrét jogsértés körülményeinek vizsgálata és a jogsértés tárgyi súlyának értékelése sem. A nem vagyoni kárigény esetén az elszenvedett sérelem igazolása általában bizonyítási nehézségekkel jár, így a Legfelsőbb Bíróság döntései nyomán kialakult gyakorlatnak megfelelően nem szükséges az elszenvedett nem vagyoni hátrányok tételes igazolása, hanem a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint külön bizonyítás nélkül elfogadható az olyan hátrány bekövetkezése, amely köztudomású ténynek tekinthető. Többletbizonyítás esetén elfogadott a közeli hozzátartozók tanúvallomása is, hiszen nem lehet kétséges az, hogy a személy életvitelében bekövetkezett hátrányokat, egyéni sérelmeket a közvetlen hozzátartozó tudja igazolni. A felperes házastársának vallomása a

hozzátartozói kapcsolat tényének okából a bizonyítékok köréből nem zárható ki. A Pp. 339. § (1) bekezdésében foglaltakból kiindulva a jogsértő magatartás és a nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható hátrány bekövetkezte közötti okozati összefüggés bizonyítása minden esetben szükséges. Miután a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperessel szemben már a per tárgyát képező eseményeket megelőzően is kialakult bizonyos antipátia, nehezen mutatható ki az, hogy ez az ellenszenv a jogsértő kijelentések elhangzását követően mennyiben változott. Az azonban kétségtelen, hogy a képviselő-testületi ülésen elhangzottak következtében fennállhatott a lehetősége annak, hogy a felperes megítélése a felette munkáltatói jogkört gyakorolni jogosult képviselő-testületi tagokban még inkább negatív irányba forduljon, a közlések eredményeként a vele szemben kialakult ellenszenv tovább fokozódjon. Az ok-okozati összefüggés körében ugyancsak értékelte a Fővárosi Ítéltábla azt is, hogy nem kizárólag a perbeli jogsértés következtében került sor arra, hogy a felperesnek munkahelyet kellett változtatnia. A jogsértések csekély súlyára, a részbeni ok-okozati összefüggésre a felperest igazoltan ért hátrányok bekövetkeztére, illetve azok lehetőségének fenn álltára figyelemmel a gyakorlatban kialakult minimális kártérítési összeghez közelítő 50.000 forintban határozta meg az alperesek által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét. A nem vagyoni kártérítés jogintézményének be kell töltenie rendeltetését, így általánosságban elmondható az, hogy 50.000 forint alatti összegű nem vagyoni kártérítés megállapítása nem lehet indokolt. Ennél magasabb mértékű nem vagyoni kártérítés megállapítását az elsőfokú bíróság által meghatározott jogsértések nem tesznek szükségessé.

Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A kamatfizetési kötelezettség a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapul, a teljesítési határidő meghatározására a Pp. 217. § (1) bekezdés szerint került sor.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazására nem látott lehetőséget, tekintettel arra, hogy a felperes által követelt kártérítési összeg eltúlzottnak tekinthető.

Ekként a per tárgyi illeték-feljegyzési joga alapján előlegezett fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a peres feleket egyenlő arányban kötelezte a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, míg megállapította, hogy a felmerült egyéb költségeiket maguk viselik.

Budapest, 2013. december 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő